

Nr 505

Av herr **Gustafsson** i Borås m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 75, med förslag till lag angående fortsatt giltighet av lagen den 30 juni 1943 (nr 444) om tillståndstvång för byggnadsarbete.

De kristna samfunden har oproportionerligt hårt drabbats av byggnadsregleringen. Som en följd därav framstår nu nybyggnadsbehovet så mycket större. Detta gäller såväl statskyrkan som de frikyrkliga samfunden. 1953 års kyrkomöte behandlade ingående denna fråga och ingick till Kungl. Maj:t med en skrivelse, vari riktades uppmärksamheten på de svårigheter som eftersläpningen på den kyrkliga byggnadsfronten beredde. Några åtgärder för att avhjälpa dessa svårigheter har dock icke vidtagits från statsmakternas sida. Det framhölls även i motioner vid 1954 års riksdag nödvändigheten av att de kristna samfunden inte hindras i sitt arbete på grund av otidsenliga lokaler. Medel till dessa lokaler insamlas på frivillighetens väg.

Det bör även framhållas att den religionsfrihetslag, som vårt land fick 1952, väl torde föra med sig även det att lämpliga, tidsenliga lokaler måste byggas. För de frikyrkliga samfunden, som efter den nya lagen kom i en delvis annan ställning än förut, känns det förnedrande att icke äga tillgång till ändamålsenliga gudstjänstlokaler. Vigslar, begravingar etc., som numera alltmer förrättas av samfunden själva, kräver ett kyrkorum med stil och helgd. Detta inses alltmer, och här borde samhället ge sitt stöd genom att åtminstone generöst öppna möjligheter till tvingande nybyggnader. Med tacksamhet skall noteras möjligheten att verkställa reparationer å gudstjänstlokaler för upp till 100 000 kronor utan att denna summa behöver inräknas i gällande kvot. Nedslitningen av kyrkorummen under krigs- och krisåren har dock, för de fria samfundens del, då ej ens nödvändiga reparationer kunde verkställas, varit så hård att ej ens nödvändiga reparationer nu kan verkställas, varför man nu måste bygga nytt från grunden.

Problemet för såväl statskyrkan som de frikyrkliga är numera inte bara restaurering utan fastmer nybyggnad av kyrkor och församlingshem. Nya befolkningscentra, och inte minst nyorienteringen i fråga om ungdomsverksamheten, motiverar i högsta grad en mer positiv inställning i fråga

om högre kvot för kyrkobyggnader. De kristna samfunden vill göra högsta möjliga insats på ungdomsfronten. Därför måste nya vägar beträdas. Instruktioner och konsulenter anställas i överensstämmelse med de linjer som dragits upp av ungdomsvårdskommittén och som vunnit samhällets gillande. Ungdomsverksamhet i modern stil upptar nära nog alla tänkbara arbetsgrenar, som kan tänkas intressera nutidsungdom. Slöjd, idrott, samhällslära, cirkelstudier, hobbyverksamhet, musik, lekar står på programmet och understödes ofta med anslag från samhället. Det bör därför vara statsmakten angeläget att främja de kristna samfundens försök att nå kontakt med de stora befolkningsgrupperna i nya bosättningsområden och då särskilt deras ungdom. I de kyrkonybyggnader, som nu uppföres, tar man i alldeles särskilt hög grad sikte på att samlings- och fritidslokaler skall finnas för ungdom, där såväl andligt som kulturellt arbete kan bedrivas.

Kvoten för kyrkolokaler har ökat de senare åren. Den är dock alltför låg. 1951 var den 5,5 miljoner, 1952 höjdes den till 7 miljoner och 1953—1954 till 10 miljoner. I denna summa skall då pressas in behovet för statskyrkan, krematorier och begravningskapell å kyrkogårdar samt nybyggnadsbehovet för alla frikyrkliga samfund i Sverige. Kvoten för profana samlingslokaler var under tiden 1953—1954 betydligt högre eller 15 miljoner, ehuru man redovisade ett investeringsbehov som understeg det av kyrkosamfunden redovisade med 15 miljoner.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 75 hänvisar departementschefen i fråga om tillståndsgivning för byggnadsarbeten till proposition nr 181 till 1954 års riksdag. Den där lämnade redogörelsen är således alltjämt aktuell. Vidare hänvisas till bihang 2 av inkomstbilagan till årets statsverksproposition, där en redogörelse ges för kvoterna i fråga om byggnads- och anläggningsarbeten under år 1955. För kyrkor och församlingshem och krematorier är kvotsiffran 10 miljoner och för samlingslokaler 15 miljoner, således samma siffror som förra året.

De kristna samfunden bör icke kräva någon prioritet för sina nybyggnadsbehov, men det kan å andra sidan icke vara riktigt att statsmakten genom en restriktiv tillämpning av byggnadsregleringen bromsar upp en, som vi menar, omistlig gärning på det andligt-kulturella planet. Alla goda krafter behöver nu sättas in, inte minst med tanke på de påfrestningar som den nya rusdryckslagstiftningen otvetydigt kommer att medföra.

Med stöd av vad vi här anfört hemställer vi,

att riksdagen vid behandling av proposition nr 75 med förslag till lag angående fortsatt giltighet av lagen den 30 juni 1943 om tillståndstvång för byggnadsarbete

ville förorda en ökning av den byggkvot som fastställts för kyrkor, församlingshem och krematorier till 15 miljoner kronor.

Stockholm den 1 mars 1955

Axel Gustafsson
Borås

Sven Antby

Einar Rimmerfors

Filip Kristensson
Osby

John R. Anderson

Olof Hammar

S. Rimås

Olof Johansson

A. Widén

Nr 506

Av fru **Andrén**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 75, med förslag till lag angående fortsatt giltighet av lagen den 30 juni 1943 (nr 444) om tillståndstvång för byggnadsarbete.

Motionen återtagen.
